

RENAȘTEREA

Curățiți aluatul cel vechiu, ca să fiți frământătură nouă... că mielul nostru de Paști, Hristos, pentru noi s'a jertfit.

I Cor. 5, 7.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTĂMĂNAL

Abonamentul parohii cl. I 100.000 Lei
pe un an: „ cl. II 80.000 Lei

parohii cl. III 60.000 Lei
particulari . . . 60.000 Lei
în străinătate 150.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

Nr. 2552/1947 Pres.

† NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului

Iubitului cler și popor: Har și pace dela Dumnezeu
Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„Părinte sfinte, păzește-i pe
ei întru numele tău, pe care
mi l-ai dat mie, ca să fie una,
precum suntem noi.“

Iubiții mei fii sufletești,

Ioan 17, 11.

În mijlocul necazurilor care ne'mpresoară, Maica noastră Biserică ne'îmbie din nou prilejul celei mai mari bucurii: Praznicul Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Cu dumnezeiasca lui strălucire și putere, acest praznic ne mângăie și ne'ntărește, aducându-ne aminte de bogăția darurilor cari izvoresc din jertfa neprihănită de pe Golgota. Toate aceste daruri sunt cuprinse și slăvite în cântarea de biruință care răsună năvalnic, în noaptea Învierii, din piepturile tuturor dreptcredincioșilor creștini: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le.“

Pentru preacurata Sa viață petrecută pe pământ Fiul lui Dumnezeu a fost răsplătit de Tatăl cu viața cerească, dintru care a pogorât între oameni; pentru suferințele Sale negrăite a fost încununat cu slavă neapusă; pentru moartea Sa răscumpărătoare a fost preamărit cu învierea din morți; iar pentru ascultarea Sa ca de rob a fost așezat din nou în scaunul de cinste al domniei fără de sfârșit.

Învierea Domnului ne'mbucură cu nădejdea că vom învia și noi în ziua cea de apoi. Ea ne'nvață că „pătimirile vremii de acum nu se pot asemăna cu slava cea viitoare care va să se descopere nouă“ (Rom. 8, 18). Ea ne'îndulcește inima cu credința nezdruncinată, că Cel ce din iubire n'a lăsat priericiunii pe Fiul Său, din aceeași iubire nu ne va lăsa nici pe noi cei ce ne silim să umblăm în căile Lui.

Hristos, care „cu moartea pe moarte a călcat“, puternic este a ne ajuta să biruim necazurile care ne'nvăluie și să plutim neînfricați pe marea vieții cu viforul ei de ispite. Hristos, care prin scump sângele Său ne-a scos din robia păcatului strămoșesc și a morții — și ne-a deschis din nou porțile vieții celei veșnice — puternic este să ne păzească neîntinați și să ne facă astfel vrednici de lumina și fericirea împărăției lui Dumnezeu.

Dar, iubiții mei fii sufletești, un lucru tot mai trebuiește: Să orem și noi, cum vrea Hristos. Căci împotriva voii noastre nici Hristos nu ne mântuește.

De aceea, sfânta noastră Biserică nu încetează a ne chema la tot mai multă credință în Hristos, la tot mai caldă alipire de El și la tot mai devotată ascultare de învățătura sfintei Sale Evanghelii. Căci mântuirea a venit în dar; ea e rodul nemărginitei iubiri a Tatălui celui din ceruri și a preacuratei jertfe a Fiului Său unul născut. Totuși, pentru ca darul să-și vadăască binefăcătoarea și statornică sa lucrare și pentru ca el să ne fie cu atât mai scump, sunt trebuitoare și nevoințele noastre de fiecare zi.

Împărăția lui Dumnezeu nu e o împărăție fără porți, cu drumul deschis la ea pe seama celor netrebniți. Dimpotrivă, după cum spune sfântul evanghelist Luca, „împărăția lui Dum-

nezeu se ia cu năvală“, se cucerește cu războiul cumplit. Atâta doar, că ostașii prinși în acest război nu se luptă cu armele lumii acesteia, făcute de mână omenească, ci cu armele cele duhovnicești, cu care s'a luptat împotriva răului cel mai brav dintre ostașii Domnului, sfântul Apostol Pavel. De aceea se cuvine să ascultăm, ca și Efesenii, de cuvântul Sfântului Pavel care ne'îndeamnă la unele ca acestea: „Țineți-vă bine, încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu zăua dreptății și încălțându-vă picioarele întru gățirea Evangheliei păcii. Peste toate luați pavăza credinței cu care veți putea stinge toate săgețile cele aprinse ale vicelanului. Și coiful mântuirii să-l luați și sabia duhului care este cuvântul lui Dumnezeu“ (Efes. 6, 14-17).

Iată deci, dragii mei, armele cu care se cade să luptăm împotriva răului din lume, pentru binele nostru și al fraților noștri deopotrivă: Cu adevărul căruia-i place lumina, împotriva minciunii care se ascunde, ucigașe, pretutindeni; cu pavăza credinței „care mută munții“ împotriva necredinței, care'n trufia ei se'ncumetă să hulească pe Dumnezeu și să'mbrâncească pe oameni în prăpastia tuturor păcatelor; cu Evanghelia păcii izvorite din iubirea care „niciodată nu cade“ împotriva duhului rău, care umblă turbat să învrăjbească pe frați întreolaltă spre a face din ei fii ai Satanei; cu coiful mântuirii care dă cugetului nostru neprihănirea, liniștea și tăria de a ne'ndemna să stăm drepti și fără sfială în fața oamenilor și să nu ne plecăm decât în fața lui Dumnezeu; cu sabia Duhului care este cuvântul lui Dumnezeu — și cu care vom fi în stare să biruim și pe dușmanii noștri cei nevăzuți, nu numai pe cei văzuți.

Luptând cu arme ca acestea, nu vom avea pricină să ne temem *nici de necaz, nici de strâmtorare, nici de prigoană, nici de foamete, nici de golătate, nici de nevoi, nici de sabie, nici de moarte* (Rom. 8, 35), căci chiar dacă vrășmașii vieții ar izbuti să strice pe omul nostru cel din afară, dar *cel din lăuntru se va înnoi din zi în zi* (II Cor. 4, 16). Înnoirea neîncetată a sufletului nostru, curățirea lui de zgura păcatului trebuie să alcătuiască grija de căpetenie a noastră, a tuturor. Cu sufletul curățit prin taina spovedaniei și prin împărtășirea cu preacuratul trup și sânge al Domnului am așteptat și luminatul praznic al Învierii. Toți câți întru Hristos ne-am botezat, ne-am apropiat, cu credință, de acelaș pahar al neștricăciunii. Paharul Domnului este semnul cel mai vădit al unirii noastre într'o singură obște și temelul cel mai puternic al frăției noastre. Nimeni nu poate bea din acest „pahar al vieții“ și să-și urască fratele; nimeni nu poate mânca din „pâinea cea cerească“ și să uneltească împotriva fratelui său; nimeni nu se poate ospăta din cina Domnului și să-l vândă pe El, vânzându-și frații, ori în ce chip ar face-o. De aceea *un trup* să fim cu toții, că suntem Biserică cea vie a lui Hristos. O credință să ne povățuiască pașii vieții noastre, fiindcă în numele unui singur Domn și Mântuitor ne-am botezat — și o singură Maică ne-a crescut cu dragostea și jertfelnicia Ei până am ajuns „la vârsta bărbăției“, întru care zicem că suntem.

Nimeni nu-și poate iubi părinții, ieșind în acelaș timp din familia întru care se cuvine să viețuiască; nimeni nu-și poate iubi frații, despărțindu-se de ei. Nimeni nu poate spune că iubeste pe Hristos, lepădându-se în acelaș timp de Biserică Lui — una sfântă, sobornicească și apostolească.

Drept aceea, Învierea Domnului cheamă acasă pe toți cei risipiți, pe toți cei despărțiți de sânul Maicii Biserici. Pe toți îi cheamă la „împreunarea credinței“ pentru care ne rugăm la fiecare sfântă liturghie și pentru care s'a rugat fierbinte însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos în preajma înfricoșatelor Sale patimi, spunând: „Părinte sfinte, păzește-i pe dânșii întru

numele tău, pe care mi l-ai dat mie, ca să fie una, precum suntem noi" (Ioan 17, 11). Că unui neam înfrățit în credință și în dragoste, așa cum a mai fost neamul nostru, i se vor împlini apoi, din mila Tatălui, și celelalte cereri înălțate către cer „pentru bunăliniștea văzduhurilor, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vreme cu pace“.

Iubiții mei fii sufleșteți,

Bat clopotele Învierii mai sărbătorește și mai stăruitor decât oricând. Zvonul lor se revarsă năvalnic în largul firii trezite la nouă viață prin voia și puterea Celui ce toate le înnoiește. Dar zvonul acesta cu chemările lui sfinte trebuie să pătrundă și în sufletele noastre. Ascultați-l și urmați-l, ca bucuria Paștilor să rămână statornică și să rodească din belșug spre binele nostru al tuturor și spre fericirea neamului. Fiecare să ne facem datoria în starea și chemarea în care ne găsim. Plugar ești? Vezi-ți cu credință de plugăria ta. Pentru meserie te-ai pregătit? Mănă-ți-o cu cinste și cu hărnicie. Neguțător te-ai făcut? Indeletnicește-te cu neguțătoria, dar fără lăcomie și fără dobândă neomenoasă. Ți faci ostășia? Fă-ți-o cu credință și jertfelnicie, ca să primești cununa recunoștinței cea dela oameni, dar mai ales cununa cea nevestejită pe care-o dă Domnul celor ce'n viață „lupta cea bună au luptat“ (II Tim. 4, 7). Ești cărturar? Fii lumină curată, așezată în sfeșnic, ca să luminezi pe toți cei mai puțin luminați din jurul tău. Făcându-ne slujba deplin, fiecare vom avea aici, între oameni, pacea și mulțumirea cugetului nostru curat și fără umbră de mustrare, iar dincolo la înfricoșatul județ ne vom împărtăși de fericirea Împărăției gătite pe seama celor ce au iubit arătarea Domnului și au ascultat de cuvintele Lui.

Cu unele ca acestea să vă luminați și să vă îndulciți, dragii mei, la slăvitul praznic al Învierii Domnului, căutând ca din multul sau puținul pe care vi l-a rânduit Dumnezeu să ajutați frățeste și pe cei lipsiți, ca să vă puteți bucura ca sfântul apostol Pavel, spunând: „Celui cu mult nu i-a prisosit și celui cu puțin nu i-a lipsit“ (II Cor. 8, 15).

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Hristos a înviat!

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la praznicul Învierii Domnului din anul 1947.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor

† **NICOLAE,**

Episcop

JERTFA MÂNTUITORULUI în predica Apostolului Pavel

Apostolul Pavel nici n'a cunoscut personal, nici n'a urmat lui Iisus în cursul activității sale pământești. A fost chemat la apostolat ca ultimul ales, la câțiva ani după întemeierea comunității creștine din Ierusalim de Hristos cel înviat, primind mandatul de a evangheliza în mijlocul lumii păgâne. După cum singur mărturisește n'a fost nici ucenicul vre-unui apostol. E instruit în cunoașterea evangheliei Mântuitorului pe cale supranaturală, prin viziuni. De aceea formal, predica sa se distinge de a celorlalți. El nu cunoștea atâtea date la cari ceilalți apostoli au fost martori oculari. Evanghelia sa se învârte numai în jurul alor două momente fundamentale din viața pământească a Mântuitorului: moartea pe cruce și învierea. În schimb nimeni n'a aprofundat aceste momente, precum o face el, trăgând toate concluziile posibile. Acestui fapt are

a se mulțami succesul avut la încreștinarea lumii păgâne.

Pentru apostolul neamurilor, în jurul jertfei izbăvitoare de pe Golgota care se desăvârșește în înviere se învârte întreagă istoria lumii. Prin cruce și înviere, întunecul în care se zbate lumea sclăvită păcatului, se schimbă în lumină, din moarte este chemată la viață, din osândă la iertare și dumnezeiască înviere: „Așa că precum păcatul a stăpânit în moarte, tot astfel să stăpânească darul prin dreptate, spre viață vecinică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru“ (Rom. 5, 21).

Ce avem să vedem, și ce concluzii avem să tragem pentru noi din jertfa pe cruce a Domnului, prima piatră de temelie a Evangheliei pauline?

La temeiul crucii stă nemărginita iubire a lui Dumnezeu față de oameni. Atât de mult ne-a iubit Hristos, deși vrednici de iubire nu eram, încât

pe sine jertfă bineplăcută lui Dumnezeu s'a dat, ispășind toate păcatele lumii, reîncopciind fireasca legătură dintre Hristos și creația, zdrobită prin neascultarea lui Adam.

Din iubire Hristos și-a asumat răspunderea mântuirii neamului omenesc, urmând drumul celor mai profunde umilințe, cari culminează în jertfă. Nu s'a rușinat, ca Dumnezeu fiind, să îmbrace stricata natură omenească, fără păcat fiind, să ia povara tuturor păcatelor omenesci, să trăiască între oameni, umilindu-se mai mult decât cea mai de jos făptură pământească; dela oameni suferind ocări, acuze, schingiuri și condamnarea la cea mai rușinoasă moarte, moartea pe cruce. „Cel ce fiind în chipul lui Dumnezeu, n'a ținut ca la o pradă la egalitatea sa cu Dumnezeu. Ci s'a golit pe sine, a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor și la înfățișare dovedindu-se ca om. S'a smerit pe sine ascultător făcându-se până la moarte și încă moarte pe cruce“ (Fil. 2, 6-8).

Iubirea lui Hristos în actul morții pe cruce de bună voe, este cea mai înaltă expresie a iubirii dumnezeiești față de omenire, care nu poate fi egalată decât de iubirea lui Dumnezeu din care a izvorit creațiunea lumii și dotarea omului cu atâtea daruri fericitoare. Dumnezeu Fiul este demn de Dumnezeu Tatăl.

De ce a fost necesară jertfa izbăvitoare pentru mântuirea noastră? Dumnezeu în înțelepciunea lui nu putea găsi un alt mijloc mai potrivit, mai puțin dureros și umilitor decât acesta? Cine dintre oameni poate sonda adâncul cugetării divine, cine poate pune în discuție posibilitățile ispășirii păcatelor omenesci, cine poate stabili măsura jignirii aduse lui Dumnezeu prin păcatele omenesci? Nimeni, decât Dumnezeu.

Luminat de Dumnezeu, Pavel apostolul fără a pătrunde în adâncul acestei taine ne spune: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se pentru noi blestem, pentru că scris este: Blestemat este oricine, care este spânzurat pe lemnul crucii“ (Gal. 3, 13).

Dumnezeu a ridicat înaintea lumii crucea, pentruca în sângele Fiului său Hristos să dobândim, toți câți credem în El, ispășirea. A dat pe Fiul său morții și stricăciunii pentru a ispăși păcatul, pentru a-i zdrobi puterea lui de stăpânire, pentru a satisface dreptatea. Jertfa era o necesitate pretinsă de dragostea divină față de lume, pretinsă de dreptatea divină. Au doară putut-a vre-un om prin orice jertfă să ispășească vina

lui Adam față de Părintele cerească? Putut-a râvna omenirii întregi, până la Hristos, să zdrobească stăpânirea diavolului și a păcatului în lume? Nu. Toți câți s'au născut din femeie până la Mântuitorul au murit, împovărați de vina neascultării și răsvăririi înaintea lui Dumnezeu. Chiar cei mai buni fii ai oamenilor, au murit nepuțințioși, nădăjduind în învierea ce le-o va aduce Hristos izbăvitorul. Jertfa lui Hristos este un dar dumnezeesc, un dar al iubirii, ca nimeni să nu se laude cu puterile lui.

Roadele jertfei sunt necuprinse: „Astfel dar după cum printr'o singură greșală a venit osânda pentru toți oamenii, așisderea printr'o singură îndreptare, pentru toți oamenii a venit îndreptarea, care dă viață“ (Rom. 5, 18); „Așa că precum păcatul a stăpânit în moarte, tot astfel să stăpânească darul prin dreptate, spre viață vecinică prin Iisus Hristos, Domnul nostru“ (Rom. 5, 21). Darul crucii este așadar izbăvire de sub stăpânirea legii păcatului activă în toți oamenii, și instituirea stăpânirii legii celei nouă, legii lui Dumnezeu. Omul devine o făptură nouă, o făptură renăscută, capabilă de o viață nouă, de o viață de pace cu Dumnezeu și cu sine însuși. Se restabilește în om armonia inițială dintre trup și suflet. Și cum poate omul beneficia de aceste roade? Crezând în Hristos și jertfa lui ispășitoare. Murind păcatului, deodată cu el. „Rămânea-vom oare în păcat, ca să se înmulțească darul? Ferească Domnul... Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu el în moarte prin botez: așa încât după cum Hristos a înviat din morți prin mărirea Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoirea vieții“ (Rom. 6, 1-4).

Jertfa lui Hristos nu ne mântuiește împotriva voinții noastre de mântuire, nici în afară de colaborarea noastră. Darul ei atât de important devine nefruitos prin nepăsarea sau acțiunea noastră contrară. Continuând a sluji păcatului, ne-am făcut nevrednici de viața cea nouă. În acest caz osânda ce ne așteaptă e uriașă. Ne-am făcut vinovați nu numai de păcat, ci am disprețuit jertfa lui Hristos, am disprețuit iubirea lui Dumnezeu.

Și cum au primit oamenii cuvântul crucii?

Pentru Pavel crucea este înțelepciune dumnezeiască. Nici nu poate propovădui altcum pe Hristos, decât ca răstignit. Înțelepciune este și pentru ascultarea

tătorii săi iudei, sau păgâni dornici de mântuire.

Unii însă nu-l înțeleg. Nu-l înțeleg fiindcă nu vor să priceapă că drumurile lui Dumnezeu sunt altele, decât ale oamenilor. Iudeii cer dela Mesia semne din cer, când tot ceea ce El face este semn ceresc. Păgânii vor învățătură a înțelepciunii omenești, când învățătura Lui este dumnezeiască. Și unii și alții stau în fața lui Dumnezeu și nu vor să-l pri-

mească, fiindcă nu-i identic cu chipul pe care și l-au făurit ei despre Dumnezeu. Pentru atitudinea lor își au răsplata. Pentru că jertfa este zadarnică.

Pentru adevăratul creștin cuvântul crucii e dumnezeiască înțelepciune: „Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor, și slăbiciunea lui Dumnezeu mai puternică decât tăria lor“ (I Cor. 1, 25).

Prof. Dr. L. G. MUNTEANU

ÎNVIEREA DOMNULUI

Toată viața și activitatea Mântuitorului Hristos a fost o înălțare de fapte, care au vădit dumnezeirea sa. Nimeni n'a vorbit așa de frumos ca și Dânsul și nimeni n'a săvârșit fapte atât de mult grăitoare cum a săvârșit El. Vorba lui a fost totdeauna în adâncă concordanță cu viața, de aceea a putut spune cu seninătate dumnezeiască: „Cine mă va vădi pe mine de vreun păcat“. În fața Lui valurile mării s'au liniștit, orbii și-au aflat vederea, cei stăpâniți de dureri necurate și-au regăsit liniștea și seninătatea cuvenită, leproșii s'au curățit și morții au înviat. Mântuitorul Hristos a fost și rămâne așa cum singur a spus „Calea, Adevărul și Viața“ lumii acesteia.

Un singur lucru n'au putut înțelege Apostolii și gloatele: de ce Mântuitorul s'a lăsat pradă unor neputincioși care și-au bătut joc de El într'un mod atât de grosolan încât nici cele douăzeci de veacuri ce au trecut dela patima sa n'au fost în stare să le acopere diabolica faptă. El, care mânuia tunetul și fulgerul, El, care avea putere asupra cerului și a pământului, El, care putea să aducă „mai mult decât douăzeci de leghioane de îngeri“ să-l apere, a stat nemișcat și a răbdat cu o resemnare mai mult decât mucenicească palmele, scuiările, biciurile, muștrările, crucea și piroanele, ca unul care ar fi fost părăsit de cea din urmă picătură de putere.

Omeneste judecând, nedumerirea care s'a încuibat în sufletele spectatorilor în fata dramei de pe înălțimile Golgotei își are într'o oarecare măsură justificarea sa. Nu trebuie însă să se piardă din vedere adâncimile nepătrunse ale lui Dumnezeu, care așa de frumos o spune prin Isaia profetul: „Nu sunt gândurile mele ca și gândurile voastre și nici căile mele ca și căile voastre“.

Dacă Mântuitorul s'ar fi folosit de puterea sa, ar fi putut să scape de furia fariseilor și a cărturarilor, cum a făcut-o și de altă dată, când știa că încă nu-i „sosise ceasul“. Putea

deasemenea să vânture pe cei ce-i stăteau în cale, putea să facă semne care să îngrozească pe potrivnici și să rămână numai singur pe drumul ce ducea dela

patimei și pe cruce le dă o exemplificare în concret cum nu s'a mai aflat și nici nu se va mai afla un altul să-i semene.

Făcând reflecții asupra dramei de pe Golgota, un adânc cunoscător al rânduelilor noastre bisericesti a spus că Mântuitorul pe Cruce e pe tronul lui măreț. Cu toată patima sa, de pe înălțimile acestui tron, Mântuitorul a privit lumea cu o seninătate și o bunătate care nu va avea pereche pe lume. Și dacă ea n'a putut să fie înțeleasă de cei de un neam cu El, a înțeles-o un păgân. Sutașul care a executat sentința, s'a cutremurat în fața Crucii și a fost cel dintâi care a lăsat să i se strecoare din suflet următoarea exclamațiune plină de a-

lui Toma și altora mulți. Și, impresionant lucru: odată cu învierea Mântuitorului, s'a produs o schimbare radicală în sfinții Apostoli. Dispare orice îndoială și nedumerire din ei. În special după Pogorirea Duhului Sfânt sunt de necunoscut. Inima lor s'a umplut de buna mireasmă a Sfântului Duh îndemnându-i și întărindu-i pentru propovăduire până la sacrificiu. Abia după înviere sf. Apostoli se regăsesc pe linia cea dreaptă a adevărului etern. Numai după aceasta Mântuitorul le-a luminat inima „să înțeleagă Scripturile“. Și odată cu entuziasmul lor, lumea păgână s'a redșteptat cu încetul până când prin sf. Apostol Pavel s'au pus bazele celor dintâi comunități creștine și în afară de hotarele Pământului Sfânt.

Pentru Biserică, Învierea Mântuitorului este piatra unghiulară a existenței ei. Biserica dănuște sau cade odată, cu acceptarea sau căderea acestei dogme. „Dacă n'a înviat Hristos — zice sf. Ap. Pavel — zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zădarnică este și credința voastră. Ba ne dovedim și martori mincinoși ai lui Dumnezeu; căci împotriva lui Dumnezeu am mărturisit că a înviat pe Hristos, pe care nu l-a înviat“ (I Cor. 15, 14-15). Și de douăzeci de veacuri cei ce se dau în vânt să-i surpe temeliiile, se străduiesc să dovedească lumii că totul este numai o minciună. Mântuitorul n'a înviat. Adormind străjerii dela mormânt, au venit ucenicii și l-au furat. Că ce o fi vrut să facă cu trupul unui om mort, nu ne spun, dar se muncesc până la transpirație să ne facă să-i credem pe cuvânt. Alții și mai isteți nu recunosc moartea Domnului, de aceea — spun ei —, trezindu-se din leșin, a luat piatra în spate și a eșit afară. Că putea un om chinuit și rănit, cum a fost Mântuitorul, să facă un asemenea lucru, deasemenea nu-i preocupă prea tare. Alții spun că Mântuitorul n'a înviat, și ceea ce au văzut sf. Apostoli n'a fost altceva decât o arătare, o nălucă. Și părerile necredincioșilor continuă pe această pantă, mergând până acolo încât mai nou unii dintre ei caută să nege și existența istorică a persoanei sale.

Toată truda însă este zadarnică. Mântuitorul Hristos este o realitate, după cum o realitate este și Biserica Lui de astăzi. Creștinismul este o forță, ce a făcut față urgiei veacurilor trecute și va învinge și cerbiția veacului de acum. Credința în înviere a schimbat fața lumii și a întărit sufletul celor aflați în suferință până la mucenicie.

Beți dintru acesta toți...

Ierusalim spre înălțimile dealului Căpăținii.

În cazul acesta însă n'ar mai fi fost ceea ce de fapt a fost și ceea ce de fapt este și rămâne în veșnicie. Putea să fie un om cu puteri misterioase, un semizeu, asemenea legendarului Hercules din mitologia antică, putea fi orice, dar în nici un caz Dumnezeu. Dușmanii de atunci în fața unei asemenea apariții s'ar fi îngrozit și resfirat, iar posteritatea l-ar fi știut categoric acolo unde ar fi meritat, dar nu și l-ar fi luat drept ideal o viață cu rezonanță ce trece dincolo de toate veacurile.

Toată viața Mântuitorului a fost plină de grație și maiestate divină. Nicăeri însă nu-l aflăm așa de sublim ca și în decursul patimii. El, care a spus că celui ce-i dă o palmă peste obraz să-i întoarcă și ceialaltă față, celui ce-i cere haina să-i dea și cămașa și celui ce greșește să-i ierte păcatele până de șaptezeci de ori câte șapte, în decursul

devăr: „Cu adevărat omul acesta drept a fost“.

Patima și moartea Mântuitorului n'au fost altceva decât preludivul învierii. Răbdarea lui mai mult decât mucenicească i-a istovit puterile fizice în așa măsură încât la câteva ore după răstignire și-a dat sfârșitul, încredințându-și sufletul în mâinile Părintelui Său. Când s'au împlinit zilele rânduite prin voința lui Dumnezeu, Mântuitorul a înviat.

Lespedea de pe mormânt și străjerii ce făceau de pază nu l-a împiedecat să se ridice din întunecimile groapei. Ingerul ridicând piatra a verificat că mormântul e gol. Așa l-au văzut străjerii, așa l-au aflat sf. Apostoli Petru și Ioan, așa l-a aflat Maria Magdalena și gol a rămas până în ziua de astăzi. Ca să încredințeze și mai mult pe ucenici de realitatea învierii, s'a arătat Mariei Magdalena, lui Luca și Cleopa, ucenicilor închiși în case de frica Iudeilor,

Convingerea plină de foc că la capătul drumului ce-l parcurgem în această viață plină de renunțare, ne întâmpină o răsplată vrednică de abnegație de care am dat dovadă, e ceva care corespunde de o sută de ori mai mult sufletului decât vorba stearpă că aici pe pământ e totul, pe când dincolo nu știm precis ce este.

Și fără să intrăm în considerații mai amănunțite pe marginea marelui eveniment al Învierii Domnului, dar ceace în-sufală încredere în năzuința spre mai bine, spre împăcare și spre iertare a semenilor în luptă cu viața e tocmai această minune. Trăim azi într-o lume socială care ar vrea să împace pe semen cu semen, să-i apropie întreolaltă, să le dea încredere reciprocă și într'un avânt comun să aducă pe pământ cu un ceas mai de vreme, epoca

înfrățirii universale. La baza acestei acțiuni nobile însă se cuvine să fie un simțământ și o credință comună. Un simțământ și o credință care să dinamizeze, care să smulgă pe om din carapacea îngustă a egoismului, să-i arate valorile neperitoare ale frăției și cooperării, să-i unească într'un gând de muncă și sinceră conviețuire. Ori o acțiune de asemenea proporții nu se poate realiza dacă nu are la baza ei și ceva de dincolo de barierele vieții acesteia. Sufletul omului plin de nostalgia fericirii adevărate, nu se va putea avânta într'o luptă cu sorți adevărați de izbândă dacă nu va avea mereu înaintea ochilor icoana biruinții sigure. Și nicăeri nu e exprimată mai plastic această biruință ca și în Praznicul Învierii Domnului.

Pr. AUG. FAUR

ÎNVIERE ȘI ÎNFRĂȚIRE

Dacă un necredincios ar intra în Ziua Învierii într'una din cele mai modeste biserici ale noastre, n'ar putea rămânea nesimțitor, ascultând minunatele cântări ale acestui praznic, cântări care prin asemănările și simbolismul ce-l conțin, reliefează oricui măreția Paștilor creștine. E deajuns să asculte cineva minunata stihiră: „Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unii pre alții să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le“, și sunt convins că nu există un suflet atât de nesimțitor, care să nu sesizeze delicatețea sentimentului ce-l desvâlue această cântare și adâncă semnificație ce o găsește imnologul creștin zilei Învierii.

Această minunată stihiră, compusă după cuvintele pe care le conține prima cuvântare a sf. Grigore Teologul pentru ziua de Paști, revărsă însă o lumină și asupra semnificației pe care trebuie să o aibă ziua Învierii în relațiile noastre sociale. Trăim sub obsesia unor vremi care nu de mult au aruncat între oameni numai ură și neîncredere. Fățarnicia și viclenia care adesea au constituit temelie șubredă a relațiilor dintre state, au umplut parcă, printr'o adevărată iradiere, sufletele oamenilor de aceleași patimi care fac imposibilă orice bună viețuire împreună. Egoismul, intoleranța, răzburarea, cu întreg cortegiul lor de urmări bântue astăzi ca o molimă fără leac societatea zilelor noastre și sub o atitudine de circumstanță, fiecare își maschează interesele lui egoiste, căutând să și le satisfacă pe acestea cu totală nesocotere a drepturilor altuia.

Iată de ce e necesar în acest moment, mai mult ca oricând, a afla semnificația Învierii pentru relațiile noastre sociale. Și sunt convins că nimenea n'a rostit nici mai simplu, dar nici mai frumos sensul Învierii pentru oameni, decât poetul religios al veacului al 4-lea d. H. „Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea...“ însemnează că măcar azi e vremea să ne luminăm mintea și cugetele și să prăznuim această sârbătoare cum se cuvine. Dar a o prăznuți cum se cuvine nu însemnează altceva decât a ne îndalța cugetele noastre la ceea ce e bine plăcut lui Dumnezeu. În această zi trebuie să ne curățim simțirile de toate patimile și slăbiciunile, să ne dăm iertare frățescă unul altuia, la așa înălțime sufletească trebuie să ne ridicăm, încât și celor ce ne urăsc pe noi să le zicem frați, adevărat să-i tratăm într'adevăr ca pe niște adevărați frați. Toate relele ce ni le-au făcut dușmanii să le iertăm pentru înviere și în imnul de slavă ce vestește biruința lui Hristos asupra morții, să realizăm această înfrățire care e singura temelie durabilă a oricărui relații sociale.

Înviere și înfrățire, iată două noțiuni a căror legătură intimă iese astăzi în relief mai mult ca oricând, după ce s'au făcut în decursul vremurilor atâtea încercări nereușite de a se înfrăți oamenii pe alte temelii decât cele creștine. Deci prin înviere și pentru înviere să încercăm din toate puterile să realizăm această înfrățire și atunci vor dispărea patimile aducătoare de pierzanie sufletească, fiindcă după cuvintele psalmistului: „cât este de bine și cât e de frumos a vieții frații împreună“ (Ps. 132, v. 1).

Prof. IOAN ZĂGREAN

Spuneți-mi, nu ați văzut pe Fiul Meu?

— Da, L-am văzut, Maică preabună, dar a fost prins — răspunse apostolul Ioan, cel cu fața feciorenică, tânguindu-se și frângându-și mâinile, cu glasul înecat în suspinuri.

Nu a trecut nicio strajă din noapte, decând ne-a primit pe toți învățăceii Săi, în foisorul cel încăpător. Acolo mai întâi ne-a spălat tuturora picioarelor, apoi ne-a așezat la masa cea bogată a bunătaților Sale. În timp ce am gustat din cina Domnului, mi-am culcat capul pe pieptul Lui, chiar deasupra inimii Lui dumnezeiești și am simțit toată văpaia dragostei Lui. Ne-a chemat apoi pe Petru, Iacob și pe mine, în grădină. În timp ce Domnul s'a retras să se roage, noi toți trei am adormit. Mai știu că ne-a trezit din somnul nostru nestăpânit de două, sau de trei ori. Ca prin vis mi se părea că fața Învățătorului era acoperită cu boabe de lacrimi ca de sânge, care străluceau în noapte ca rubinele. Dar, fiindu-mi capul greu de somn, am adormit imediat ca un mort. Deși ne-a legat de suflet să priveghem și să ne rugăm, prevenindu-ne că ciasul cel rău este aproape și Fiul Omului va fi prins și va fi dat pe mâna vrășmașului, noi cu negrijă am adormit. Apoi când m'a trezit Domnul ultima dată, era târziu, căci printre crengile pomilor am văzut că jur-împrejur eram împresurați de ostași. Era de necrezut ce vedeam cu ochii mei înspăimântați: Iuda fratele nostru întru învățătura Luminii și Adevărului, era în fruntea vrășmașilor. El mâncase cu Domnul la masă din acelaș blid. El a trădat cu sărutul său. După acest consemn ostașii l-au legat pe Domnul. Nici Petru, nici Iacob, nici eu n'am mai putut face nimic, ca să-l eliberăm. Ba, îmi aduc aminte, că Petru a tăiat cu sabia urechea slugii lui Caiafa, a lui Malhus, care a pus primul mâna pe Domnul. Dar și fața de acest vrășmaș, Domnul și-a arătat puterea milei Sale sfinte, căci i-a pus la loc urechea și imediat s'a vindecat. Apoi au dus cu forța pe Domnul, iar noi, înspăimântați, ne-am risipit. Cum risipește vântul frunzele desprinse de pom, așa ne-a suflat și pe noi viforul năpraznic care ne-a rupt dela sânul Domnului. Cu frică și cu cutremur m'am strecurat Preabună Maică și Stăpână, să-ți vestesc această dureroasă întâmplare. Și iată-ne, căci cu toții vină mare purtăm. Nu L-am păzit, ci am adormit; nu am priveghiat, ci ne-am lenevit; nu ne-am rugat, ci în somn ne-am adâncit; nu L-am apărat, ci L-am pierdut.

— Blândule ucenic al Fiului Meu preaiubit, plângi; vino să plângem împreună. Dar vino să plecăm îndată, să-l căutăm și să-l aflăm. Spuneți-mi care L-ați văzut?

Spuneți-mi, voi mândrii cetățeni

ai Ierusalimului, dacă știți, unde aș putea găsi pe Fiul Meu?

— Da, L-am văzut — răspunse un vânjos dulgher, căci iată, poruncă am primit dela Caiafa să-i cioplesc această cruce. Porunca e aspră: Crucea să fie mai grea decât toate crucele din lume. Eu porunca primită o împlinesc. Și pot să-ți spun că L-am văzut pe Iisus Nazarineanul în curte la mai marele preoților, pe când unul din cei ce erau de față L-a palmuit peste obraz.

— Da, L-am văzut — răspunse în altă curte un fierar scaldat în sudori — căci iată poruncă aspră mi s'a dat, să opresc orice altă lucrare, și să făuresc numai decât o mână de piroane groase și lungi, ca să pironeasce pe cruce, pe Hristos. Și pot să-ți destăinuesc că L-am văzut în pretoriu, legat la „stâlpul rușinei“ și patru vrășmași îl băteau crunt, cu bice de curea cu plumbi în pleasnă. Și de haina Sa L-au desbrăcat și cu îngrozire vedeam că din fiecare rană sângele Său se scurgea. I s'a adus apoi o cruce mare și grea din cale afară, cioplită din stejar. L-au silit, între sulite ascuțite de ostași, să-și ducă crucea pe Golgota. Vino și vezi, căci acolo mă grăbesc și eu cu aceste fioroase piroane de fier, cari mâinilor și picioarelor Lui sunt sortite.

— Da, L-am văzut și eu răspunse pe calea durerilor Veronica cea milostivă. Acum este aproape de vârful dealului blăstămat. Când a trecut pe aici, i-am întins năframa mea, să-și șteargă sudorile de sânge de pe față. Pe aici, prin fața mea a trecut, cu crucea în spate. Vino și vezi locul unde a căzut, zdrobit de povara crucii și de loviturile crunte. Vino și vezi că năframa mea e udă și caldă de sângele care s'a scurs din cununa de spini.

— Da, L-am văzut și eu — răspunse acolo sus Simion Chirineanul, — căci pe mine m'au silit să-i ajut să-și ducă crucea, ca să nu se întâmple să moară pe drum sub povara ei.

— Da, L-am văzut — răspunseră Nicodim și Iosif din Arimatia — căci trupul Său coborât de pe cruce noi l-am uns cu mireme și noi l-am învâluit în giulgiu curat spre îngropare.

— Da, L-am văzut — răspunse ingerul — aici a zăcut. Dar vino și vezi: mormântul s'a deșertat și

Hristos a înviat!

D. E. NICOARĂ

**Organizați
Reuniuni
de femei!**

ZIUA ÎNVIERII

Zilele se aseamănă întreolaltă, dar totuși seosebesc. Precum se deosebesc stea de stea în mărime și în strălucire, așa și zilele Domnului, fiecare poartă în sine pecetea creației și puterea biruinții. Dar mai presus de toate acestea stă ziua Învierii, praznicul luminat a Paștilor, fiindcă prin jertfa Fiului Dumnezeu s'a săvârșit pacea între oameni și iubirea Tatălui ceresc. Pentru aceea toată limba credincioșilor laudă cu cântări mărirea lui Dumnezeu zicând: „Paștile sfințite nouă astăzi s'au arătat; Paștile nouă și sfințe, Paștile de taină, Paștile întru tot cinșite, Paștile Hristos Mântuitorul, Paștile fără prihană, Paștile credincioșilor, Paștile cari ne-au deschis ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii“.

Cât ar fi de folos și pentru noi, ca Paștile să sfințească și sufletele noastre și din inimă să iertăm orice am avea asupra cuiva.

Un dușman amar ne atacă cetatea. Căpetenia cetății și câțiva locuitori se îndreaptă spre Biserica din reședința Episcopiei. Acolo să găsește și căruntul Vlădică. Atacul din partea dușmanului este groaznic și se apropie tot mai mult de porțile cetății. Peste puțin timp cetatea se predă în mâinile vrășmașului. „Fraților! Strigă cu o voce tremurândă bătrânul Vlădică: „Suntem în pericol, să ne predăm în grija Domnului și să ne prosternem în fața sfântului Altar“. Dar Domnul ce spune: „Înainte de a duce darul tău la Altar, împacă-te mai întâi cu vrășmașul tău. Acum în clipele cele mai hotărâtoare, fiecare să se împace cu potrivnicul lui. Peste câteva momente, poate vom trece pragul vieții acesteia și atunci cum vom putea sta față cu dreptul judecător“. O tăcere adâncă și un fior a străbătut inimile tuturor celor prezenți, numai zângănitul armelor se mai putea auzi. În clipele acelea par'că toate icoanele de pe pereți erau însuflețite și grăiau: împăcați-vă, împăcați-vă! Iată deodată se desprinde din mijlocul mulțimii căpetenia cetății și cu pași hotărâți se îndreaptă spre Vlădică și-l roagă: „Tu niciodată n'ai fost împotriva mea, Prea Sfințite, dar eu în mândria mea de multe ori m'am împotrivit. Din mila Domnului mi s'au deschis ochii sufletului și zic: Iartă-mă Părinte! Căruntul Vlădică l-a îmbrățișat și a zis: „O, tu Septimiu, cel ce se pleacă pe sine, înălța-se-va. Să fi greșit și eu împotriva ta, asemenea te rog, iartă-mă“. Lacrimi au năpădit ochii lor și un plâns i-a cuprins pe cei din Biserică, încât fiecare cerea iertarea fratelui său și așa li s'au ușurat mult conștiința lor. Plecându-și toți genunchii spre Altarul străbun, au adus pacea inimii în fața Domnului Iisus. Cu o inimă și cu o gură au cântat: „Pe tine te laudăm...“ și așa biruința cea mare a fost câștigată, pe care nu o poate birui niciun fel de armă, căci mai presus de iubire nimic nu este.

Ne găsim și noi în preziua celor mai mari prefaceri, când soarta tuturor este pusă în cumpănă, cei fără de Dumnezeu și cei necredincioși se năpăstuesc asupra bunurilor spirituale pentru a ne deposeda de tot ceea ce are creștinul mai de valoare pentru mântuirea sufletului.

Dumnezeu știe câte ne mai așteaptă; pentru toate aceste datori suntem a ne ruga și în ziua praznicului

prealuminat să aducem darul inimii noastre pe Altarul Domnului și toată limba creștinilor să cânte: „Ziua Învierii să ne luminăm cu serbarea, și unii pe alții să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dându-le“.

Pr. V. Șeuleanu

Învierea Domnului...

BUCURIA ÎNVIERII

Nici un eveniment din istoria lumii și nicio formă progresistă, legată de cultura și civilizația pământului, n'a zguduit ordinea naturală a lucrurilor ca și pe cea socială a oamenilor, transformând și transfigurând relațiile și simțirile, ca vestea Învierii Domnului.

Doar actul creației de se poate lega de minunea Învierii.

Prin creațiune Dumnezeu, prin Cuvântul Său, invită lumea spirituală și materială din neființă la ființă — prin înviere, Hristos ridică lumea din mocirla păcatului pe linia firească a demnității omenești.

De pe culmile harului trăim și dorim piscurile sfințeniei și a desăvârșirii noastre, unde numai prin viața cea nouă în Hristos ne putem ridica.

Fiorii înălțimilor nu-i putem simți fără bucuria Învierii Domnului.

Începuturile bucuriei ca și certitudinea Învierii, amândouă sunt mărturisite de piatra cea pecetluită ce stă prăvălită.

Mormântul este gol.

Giulgiurile de îngropare păstrează

forma trupului înfășat de sfințicii cu bun chip: Iosif și cu Nicodim.

Mahrama e pusă la o parte și stă împăturată.

Îngerul cerului calcă piatra Mormântului și vestește lumii îndurerate: „Hristos a înviat! Ce căutați pe Cel viu cu cei morți, nu este aici, căci s'a sculat, precum a zis mai înainte“.

Mironosițele s'au învrednicit, ca ele cele dintâiu să se împărtășească de „bucuria Învierii“.

Inima lor simțitoare de femeie, copleșită de frică și de bucuria cea mare, le poartă pașii sfielnici spre casa tăcută a Apostolilor.

Ei, ucenicii Domnului, în dimineața cea sfântă a Învierii, trăiau clipele cele mai de groază și de frică, după cele petrecute cu Învățătorul lor. În priveghere și rugăciuni calde își topeau fiorii nenorocitei lor soarte; plângeau și se tânguiau și așteptau din clipă în clipă să tăbărescă slugile Arhierilor și legați să fie purtați dela ușa Sinedriului la curtea pardosită cu pietri a Pretoriului roman.

Tăcerea morții este zguduită de „vestea cea bună“ și Maria Magdalena le mărturisește că mormântul este gol, Domnul e viu și a fost văzut de dânsa. Cutremurați cei unsprezece n'au crezut. Doi dintre ei: Petru și Ioan urcă în grădina lui Iosif cel cu bun chip și amândoi se încredințează „că mormântul este gol, așa după cum au aflat dela femei, dar pe El nu l-au văzut“. Îngându-rați cei doi ucenici se reîntorc și pe o parte a Ierusalimului aud cele spuse de femei, iar pe de altă parte străjerii, cei ce au păzit mormântul cel pecetluit, purtau lozincă: da mormântul este gol, căci Apostolii când noi dormeam, au furat trupul lui Hristos.

Ei, ostașii împăratului dela Roma, au văzut cei dintâiu lumina Învierii și chipul feciorelnic, care a răsturnat piatra mormântului, care a cuprins pe Cel necuprins.

Arhierii mai îngroziți decât Apostolii, la vestea adusă de ostași, „că a înviat cel pe care voi l-ați omorât, spânzurându-l pe lemn“, s'au sfătuit cu bătrânii și au plătit mulți arginți ostașilor. Ostașii încredințați de tăcerea lui Pilat, se fac propagandiști mincinoși, dar până la urmă, la împușcarea banilor spun lumii că la treaba asta au fost învățați, și astfel tot mai vestită se face „bucuria Învierii Domnului“.

Ierusalimul cel păcătos se zguduie, iar lumea se cutremură și troznește în șubrezenia ei la vestea Învierii Aceluia, pe care înainte cu câteva zile l-au purtat dela Ana la Caiafa, l-au palmuit și scuipat și împotriva Lui au mărturisit în chip mincinos și'n Sinedriul poporului ca și în fața tribunalului împărătesc.

Pseudo-conducătorii poporului amenință și terorizează poporul și pe Pilat. Sub presiunea teroarei Pilat își spală mâinile și gloatele cer răstignirea: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra urmașilor noștri“.

...În mijlocul patimilor Hristos nu amenință, nu blastemă, ci dimpotrivă se roagă, ca să li se ierte păcatele, că nu știu ce fac.

Cărturarii și fariseii veacurilor văd în patimile și moartea lui Hristos un triumf al materiei asupra spiritului. Cu toată biruința aparentă a răutății omenești, prin învierea cea de a treia zi răutatea rămâne biruită și umilită în veci.

Nici Apostolii și nici creștinii din toate veacurile nu s'au gândit vreodată să facă din biruința și bucuria Învierii instrument de răzbunare.

În numele crucii și Învierii Domnului lumea este invitată la o viață nouă, plină de dragoste, de bucurie, de iertare și de bună înțelegere.

De aceia în stihuri legănate Biserica cântă: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa“. „...Unui pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi și să iertăm toate pentru înviere...“

Pe toți deopotrivă Biserica lui Hristos ne invită la bucuria Învierii. Chemările ei sunt salvatoare și ne-

cesare vieții noastre pământești, mai ales astăzi, după însângerarea și suferințele popoarelor din lumea întreagă; această lume să înțeleagă, că pacea și bucuria ei nu o poate asi-

gura nici teroarea nici răzbunarea, ci iertarea și dragostea lui Hristos, care ne invită la „îmbrățișare pentru înviere“.

Pr. prof. Pop Ioan

Dumnezeu în ființa neamului românesc

Recitind mai zilele trecute din colecția revistelor prăfuite de vreme, am dat peste rândurile unui maestru mânuitor al condeiului care, în războiul trecut și în răgazul dintre o luptă și alta, așternea pe hârtie lucruri atât de minunate.

M'am oprit asupra lor, le-am recitit și sufletul meu nu și-a găsit odihnă până când nu m'am hotărât a le împărtăși și cetitorilor iubitei noastre gazete.

Dar să lăsăm să vorbească autorul:

...„Putem trăi foarte bine cu un singur fel de mâncare, cu un singur fel de haine kaki pentru toate zilele, cu câteva ore de somn furat în fundul unei gropi umezi și întunecate, fără distracții și bucurii.

Nu putem trăi însă fără Dumnezeu.

În momentele chinuitoare dintre viață și moarte îl căutam pe Dumnezeu în ascunzișurile sufletului. Îl strigam din genuni și-l aducem în inimi...

Cu El în inimi pășești netulburat spre moarte. Regăsirea lui în străfunduri înseamnă înviere.

Când după câteva luni de iad mi-a venit pe firul telefonic svonul unei liturghii retransmisă celor din linia întâia dela postul de comandă, care avea radio, am îngenunchiat în groapă cu receptorul la ureche. Adăpostul și sufletul mi s'a umplut de bucurie în acea Duminecă de primăvară.

Îl aflasem pe Dumnezeu.

Mi se părea că vorbea prin vocea de bas a preotului care oficia. Sufletul meu vibra ca și ecoul care se pierdea în bolțile bisericii“.

Citind aceste minunate rânduri, aceste comori de sincere mărturisiri ale unui semen de-al nostru, prin preajma căruia a

trecut moartea, oricât de ateu să fie cineva și inimă de piatră să aibă, nu se poate ca întreaga lui ființă să nu se cutremure, să-și frângă genunchii și să-și plămădească viața cea nouă plină de lumină și credință în Prea puternicul Dumnezeu.

Continuând, scriitorul-luptător mărturisește că ceace a simțit el în Dumineca aceea când pe undele văzduhului a auzit cântările bisericii, a observat-o și la ostașii din plotonul său.

„Aveam în ploton o Biblie. Era dată în grija soldatului Todiraș Gheorghe, socotit de toți ca cel mai bun, mai drept și mai credincios om din ploton.

Intr'una din zile, trecând să inspectez ca de obicei poziția, am găsit spre marea mea surprindere șanțurile goale. Unde erau oamenii? Dezertaseră? Se înălțaseră la cer?

După multă căutare i-am găsit îngenunchiați cu casca într'o mână și arma în cealaltă în jurul soldatului Todiraș Gheorghe.

Acesta le citea din fundul groapei patimile lui Iisus din Evanghelia lui Ioan.

Era în Vinerea Paștilor. Alături stătea de veghe un pândar la pușca mitralieră. Am îngenunchiat și eu lângă ei și am ascultat până la sfârșit suferințele lui Iisus“...

Da, ofițer și ostaș îngenunchiați unul lângă altul în jurul cărții sfinte, zguduți până'n străfundurile ființei lor de prezența dumnezeirii, cu gândul la cei dragi de-acasă, la neam, țară și Rege.

Imaginați-vă, acest unic tablou și veți înțelege de ce Neamul Românesc nu va pieri niciodată.

Preot SEXTIL DASCĂLU

—#—

MOARTE ȘI INVIERE

Catapetezmele firii celei obicinuite s'au spart în două!

Împlinindu-se moartea Aceleia, s'au cutremurat și puținătatea lor a aflat odihna într'una despărțire.

Cerul s'a luminat și pământul a făcut îngenunchiere în cutremurare.

Taina s'a arătat măreață și puternică prin umilință și firea

s'a îngrozit de puterea înfrânării celui Atotputernic.

Pe boltă, drumul astrelor s'a curmezit și la prohodul morții au fost de față martorii veacurilor: stelele, astrii și nevrednicii oameni din Iudea.

Era atunci, (inima mai mult decât mintea mărturisește a-

ceasta), era pe atunci mult maram și puțină virtute.

Cerul făcuse cel mai însemnat gest și surzenia nesimțirii omenești, cea mai urâtă faptă.

Hristos mergea spre Golgota!

În jurul carului de triumf a ticăloșiei reprezentate prin centurioni, prin farisei și prin neștiutorul norod, trupul Hristosului calcă greu.

Greutatea era cea voită de El și viermele răului adăugea bicele și hula ca să o împlinească.

Cuele și sulița au desăvârșit moartea și strigătul „Elli, Elli, lama Sabactani“, este dovada că cei ce l-au voit mort s'au putut bucura.

Cei ce l-ați voit mort și astăzi vă puteți bucura asemenea.

În ziua „Vinerii“ de atunci Hristos v'a împlinit voia.

Bucurați-vă! Celui neîntinat, moartea nu i-a putut lua nimic, și pentru întâia dată neîntinarea s'a sălășluit în ea.

Moartea a primit binecuvântarea cerului prin Hristos. Ea a devenit „calea bunei treceri spre veșnicie“, de unde fusese prilejul înspăimântării.

Și chipul ei, s'a transfigurat și s'a sfințit pentru vecie. Adam, cel ce o începuse, s'a trezit și el dintru adânc și s'a întâlnit cu Hristos pe care nu-l mai aflase din ziua păcatului.

Ședință Plenară

Pentru rezolvarea unor chestiuni curente, în ziua de 26 Martie c. s'a ținut un Consiliu Eparhial plenar, la care, în afara de P. S. Sa Episcopul Nicolae, au mai fost de față următoarele persoane: P. C. Vicar Dr. V. Sava, PP. Dr. L. G. Munteanu, Andrei Ludu, Zaharia Man, Romul Popa, E. Nicolescu și Aug. Faur din cler și Dnii Dr. V. Moldovan, Dr. Al. Dragomir, Victor Stanciu și Dr. L. Chirilă dintre consilierii mireni.

Salutând pe cei de față, Prea Sfinția Sa a arătat scopul acestei ședințe, după care, intrându-se în ordinea de zi, s'au desbătut mai multe chestiuni. Din ele spicuim următoarele:

În legătură cu complectarea postului de protopop al tractului Reghin s'a căzut de acord să se deschidă un nou concurs, dând posibilitate Colegiului electoral să se exprime în plenitudinea membrilor lui asupra viitorului conducător al tractului.

Luând în discuție problema numirii unui profesor la Academia teologică, Consiliul, luând act de rezultatul concursului ținut la începutul lunii Martie, a confirmat ca prof. titular pe P. C. Prof. Dr. I. Zăgreanu, la catedra de Teol. practică. Sunt toate nădejtile că prin numirea făcută, Academia teologică a câștigat o remarcabilă forță didactică pentru prestigiul științei, iar studenții în telo-

Și prin moartea lui Hristos începe viața celor adormiți dintru vecie.

Sinedriul n'a știut că ucigându-l pe cruce, săvârșește prilej învierii.

Fiindcă adevăr veșnic este dela Hristos că toți ce se dăruiesc morții pentru binele și sfințirea neamurilor, stricare fac morții și bună rodire aduc vieții celei netrecătoare.

Hristos ne-a învățat să murim păcatului și să gustăm învierea în desăvârșire.

Pe drumul Golgotei merg veșnic neamurile și oamenii.

Fiindcă nu există sacrificiu deplin fără binecuvântata roadă a bunei învierii, nu există jertfă fără înviere; nu există și nu va fi în veac sacrificiu fără răsplată. Dela Hristos am învățat să murim și tot dela El învățăm să înviem.

Învățați, neamurilor toate, și osebit, învață tu neamul meu că, cine va ști să moară asemenea Lui asemenea lui va și învia.

Moartea este calea învierii! Moartea este un dar și învierea împlinirea acesteia.

Părintele GHEDEON

gie un profesor temeinic pregătit și cu tragere de inimă.

Cu acest prilej s'a soluționat și noul sediu al Schitului de Maici „Cuvioasa Paraschiva“ dela Leurda-Someș.

Nu peste mult C. Maice se vor muta la Pietriș, jud. Mureș în casele fundației „Șagău“, unde vor putea să-și desvolte activitatea lor spirituală și gospodărească spre deplina mulțumire a tuturor acelor care le cunosc.

Ședința luat sfârșit într'o atmosferă de caldă și frățească seninătate.

Cronicar

Serbare școlară

Elevele clasei I-a dela liceul de fete „Doamna Stanca“ din Cluj, în după masa zilei de Duminecă, 30 Martie a. c., sub conducerea D-nei Emilia Handa profesoară dirigintă, au pregătit o serbare școlară care s'a soldat cu un rezultat moral și material peste așteptări de bun. S'a jucat piesa: Fetița orfană.

Elevele și-au dat toată strădania ca prima lor manifestare culturală să se prezinte în fața publicului mai presus de orice așteptare. De bună seamă rezultatul acestei bune reușite se datorește în primul rând D-nei Prof. Emilia Handa, care și de data aceasta a muncit cu abnegație pentru școală.

Venitul serbării este destinat în treime pentru procurări de material didactic.

† Profesorul Constantin Martinovici

Ultimele zile ale luni Martie au investmântat în zăbranic de doliu Facultatea de Agronomie din Cluj, prin trecerea la cele veșnice a profesorului Constantin Martinovici.

Fiu de preot din Topolovățul Mare jud. Timiș. Profesorul Constantin Martinovici, a fost crescut de mic copil în mireasma fumului de tămâie și a cultului pentru munca constructivă. Dragostea de cele sfinte, ca și credința în învingerea neconținută a răului prin bine, au dat sufletului său un avânt, care nu l-a părăsit nici în vremile din urmă, când își purta cu greu suferințele trupesti printre studenții facultății.

Născut la 1882, a urmat studiile primare în satul său natal, cele secundare la Liceul confesional din Brașov, Academia de Agricultură la București, iar pentru specializare a trecut în Germania, la Bohner și Hohenheim.

După ce a trecut pela diferite instituții din domeniul specialității sale, în 1919 a venit la Cluj, unde a început munca pentru deschiderea Academiei de Agricultură. De atunci și până în momentul când a închis ochii pe vecie, cu excepția celor patru ani impuși de dictatul dela Viena, sufletul lui nu s'a putut despărți de brazda acestei înalte instituții gospodărești.

Legat de Biserică, a menținut în toată bună vremea vie în suflet flacăra credinței străbune, iar în 1937 a propus la Academia noastră teologică cursurile de gospodărie și economie. Pentru dragostea sa, Biserica a înțeles să-i cinstească amintirea în chip deosebit. La prohod a luat parte Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae, iar serviciul divin a fost oficiat de P. C. Prof. L. Munteanu, Ioan Costea, Aug. Faur și diaconul Dr. Ioan Zăgrean. Predica funebră a fost rostită de P. C. Ioan Costea, parohul locului. Răspunsurile au fost date de corul studenților în teologie sub conducerea Dl. Prof. V. Petrașcu. A fost și aceasta un postum omagiu pentru profesorul, care a știut ca în scurtul timp cât a profesat la noi să lase urme adânci în sufletele tuturor celor care l-au cunoscut și apreciat.

În numele Facultății a vorbit Dl. I. Buia, decanul facultății. Au urmat apoi pe rând: reprezentantul Ministerului de Agricultură și Domenii,

reprezentantul Camerei de Agricultură, reprezentantul corpului profesoral, iar la mormânt un student.

Inhumarea s'a făcut în grădina Facultății, pentru ca să fie aproape de Instituția pe care a servit-o și de studenții care i-au fost dragi.

Prin trecerea la cele veșnice a profesorului Constantin Martinovici, Facultatea se lipsește de o putere de muncă rară și de un conducător priceput și cu prestigiu. În urma lui rămâne o soție nemângăiată și un un fiu sdrobotit.

Inmormântarea a avut loc în ziua de 1 Aprilie 1947.

Asistent

† Amalia Dr. Ioan Pop

S'a stins la Alba-Iulia, după o lungă suferință îndurată cu bărbăție Doamna Amalia Dr. Ioan Pop, soția cunoscutului luptător și membru al Consiliului Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Născută din părinți fruntași ai finutului Beiușului, înzestrată, printr-o aleasă cultură, cu toate darurile naturale, Amalia Pop s'a impus din primul moment, luând conducerea spirituală a centrului românesc din Alba-Iulia, unde a fost prezentă la toate marile acțiuni ale afirmării culturale și naționale. A înființat orfelinate, reuniuni, comitete școlare, internate și printr-o viață sobră și plină de distincțiune a dat, în cercul său, un exemplu mare de felul cum trebuie să fie o adevărată femeie superioară, o mamă iubitoare și o soție ideală.

Cu o tenacitate puțin obișnuită a ajutat, în toate marile acțiuni, pe soțul său, întărindu-i credința în momentele de cumpănă și deschizându-i marile orizonturi ale sacrificiului pentru cauze sfinte.

Și-a dus, în tăcere, cu resemnare și mândrie, până în ultima clipă a vieții, suferința sa nemărginită, îngrijindu-se numai de cei din jurul său și interesându-se până în ultima secundă a vieții numai de mersul lucrurilor, care depășesc viața oamenilor.

Peste durerea sa personală au venit altele mult mai cumplite, dar pe toate ie-a suportat cu măreție, lăsând o urmă neștearsă în sufletele celor ce au cunoscut-o.

Ioan Berciu

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

M. S. Regina Mamă a plecat la Atena. Din Berna se comunică că M. S. Regina Elena aflând știrea morții fratelui Său, Regele George al Greciei, a plecat spre Atena pentru a lua parte la funeralii.

Moartea regelui Greciei a produs o profundă impresie în toate cercurile românești.

Defunctul suveran era, după cum se știe, fratele Majestății Sale Regina Elena și unchiul Majestății Sale Regelui Mihai I. În urma neașteptatei încetări din viață a Regelui

George, Curtea a luat doliu cu începere dela 5 Aprilie c., iar audiențele la M. Sa Regele au fost suspendate.

Intreaga națiune română ia parte la doliul familiei noastre domnitoare. Numeroase personalități s'au înscris în cursul dimineații în registrele palatului.

Ministerul de Finanțe a hotărât să se acorde tuturor salariaților publici pe luna Aprilie un salariu în plus. Acest salariu, care cuprinde și prima de 70%, constituie de fapt un avans care urmează a fi redus din

salariile definitive ce se vor fixa, aceasta din cauza că sărbătorile Paștilor căzând pe ziua de 13, salariații publici ar fi urmat să primească lefurile abia la 20, prin jurnalul consiliului de miniștri de mai sus, funcționarii vor primi însă sub formă de avans un salariu vechiu dublu chiar înaintea sărbătorilor.

EXTERNE

Moartea regelui George al Greciei. În plină maturitate, la 56 de ani, a fost la fel de dramatic precum au fost toate evenimentele vieții sale. Urcat pe tron în 1923, după abdicarea tatălui său regele Constantin, a trebuit să părăsească tronul după doi ani de domnie, pentru că să fie apoi rechemat. Familiarizat cu luptele politice extrem de dârze caracteristice țării sale și obișnuit cu exilul, prin întoarcerea din 19 Septembrie 1946, în urma unui plebiscit care a stărnit nenumărate patimi, sarcina lui nu a fost deloc ușoară. Exilul dintre anii 1940 și 1946 a fost rezultatul opunerii demne și eroice pe care a făcut-o atât Italiei fasciste cât și Germaniei hitleriste, într'un moment când rezistența Greciei era sortită unor sacrificii sigure. După mamă, regele George era nepotul lui Wilhelm II-lea, ceea ce nu l-a împiedicat, spre deosebire de regele Constantin, să fie din tot sufletul alături de aliați și contra agresivilor germane. Viața lui bogată în evenimente în care tragicul se împletește cu senzaționalul, a sfârșit într'un mod impresionant. Funerariile Regelui George vor avea loc Duminecă la Tatoi, unde se află mausoleul în care sunt înmormântați membrii Familiei Regale.

Spania devine monarhie? Generalul Franco a anunțat Luni seara că Spania urmează a fi proclamată Monarhie. Franco va fi șeful statului și se va institui un Consiliu de Regentă. Spania, ca unitate politică, este un stat catolic și social, care în conformitate cu tradițiile sale, devine Regat. Conducerea statului este asigurată de Caudillo.

Un consiliu al Regatului va ajuta pe șeful statului în afacerile importante. El va fi prezidat de președintele Cortesurilor și compus din următorii membri: Primatul Spaniei sau arhiepiscopul cel mai calificat, șeful statului major general sau în lipsa sa cel mai vechi dintre cei trei generali-șefi ai statelor majore ale armatei, marinei și aviației, președintele Consiliului Statului, președintele Tribunalului Suprem de Justiție și pre-

ședintele Institutului Spaniei, Membrii Cortesurilor reprezentând sindicatele, administrațiile locale, universitățile și colegiilor profesionale vor alege fiecare câte un consilier, prin vot.

BISERICESTI

În cadrul F. O. R. S.-ului s'a ținut „Săptămâna misionară” dela 22-30 Martie. Cu acest prilej au conferențiat: Prof. univ. Dr. Nicolae Mladin (Sibiu): „Tineretul și Creștinismul”; Prof. univ. Dr. Eugeniu Speranția: „Comuniunea spirituală a omenirii”; Prof. univ. Dr. Grigorie T. Marcu (Sibiu): „Hristos și tineretul”; Prof. univ. Dr. Nicolae Mladin (Sibiu): „Familia creștină”; Prof. univ. Dr. L. G. Munteanu: „Hristos în zilele noastre”; Păr. Protopop Florea Mureșanu: „Libertate și păcat”; Păr. Prof. Gheorghe Noveanu: „Geneza mântuirii noastre”; Păr. Prof. Petre Dumitreasa: „Slobozire din cătușele păcatului”; Păr. Prof. Ioan Bunea: „Crucificare și Inviere”.

Prea Sfințitul nostru Episcop Nicolae a cinstit cu prezența P. S. S. această săptămână, dând binecuvântare și indemn studențimii pentru desăvârșirea în duh și moravuri.

Roadele cele bune se vor citi curând, deoarece FORS-ul este în plină ofensivă misionară.

„Revista Teologică”. Popasul celor patru decenii de rodnică sârğuință ce face „Revista Teologică” dela Sibiu, este un prilej de aleasă sărbătoare pentru toată ortodoxia românească. Fiindcă această tribună spirituală a fost fântâna darurilor din care s'a înviorat cu apa mântuirii tot ceea ce are Biserica românească mai ales și mai falnic în zilele noastre. Dela aceasta revistă s'au ridicat stegari cari sunt azi vlădici și harnici profesori, aici au învățat buchile mântuirii profesorii, preoții și toți diecii luminați, cari liturghisesc în dreapta lege a lui Hristos.

Incepând cu marele Mitropolit Nicolae care a ctitorit-o, continuând cu P. S. S. Episcop Nicolae al Clujului care, după P. S. Episcop Poliharp, a fost al treilea redactor al ei până la înscăunare, nu trecem sub tăcere pe nici unul din condeile care au hrănit trupul luminos al acestei pâini a ortodoxiei, între care amintim pe harnicul ei redactor de azi Păr. Prof. Grigorie T. Marcu. „Revista Teologică” este stegarul nădejdilor noastre de viață și-i dorim multe și falnice alte aniversări.

BIBLIOGRAFIE

„Religia Iubirii” de Il. V. Felea. Cartea Păr. Prof. Felea dela Academia Teologică din Arad a văzut lumina tiparului de câteva luni. Ne impuțăm întârzierea semnării ei, dar îi putem atesta autorului, că noi și alți mulți clujeni, i-am citit-o și comentat-o de mult.

O carte de inspirație și erudiție cum este „Religia Iubirii” nu are nevoie de prezentare. S'a născut din nevoia launtrică a unui enciclopedic om cult, care după ce-a „cunoscut” luminile mincinoase ale „științei”, caută pe Dumnezeu cu setea, cu cucernicia și cu pasiunea unui adevărat creștin. Fără să fi urmărit o pedantă metodă teologică, lucrarea este o apologetică nouă la îndemâna și pe gustul omului modern.

Scrisă cursiv, așa cum părintele Felea știe să scrie și să cuvânteze, cartea aduce mierea stilului ales, îmbiind cititorul la studiu, reculegere și încreștinare.

Toate problemele apologetice sunt desbătute într'o formă aproape populară, fără ca prin această metodă să se afecteze fondul lor, sau să li se dilueze valoarea.

Mai mult chiar, cartea „Religia Iubirii” prin metoda nepretențioasă, prin fermecătoarele ei digresiuni în toate și prin toate problemele moderne ale religiei, este o copioasă lectură pentru marele public. Dovada cea mai fidelă este faptul, că volumul se caută de teologi, se citește cu intențită discuție de creștini și se comentează de eterogeni.

Această ultimă subliniere a fost,

credem, și intenția autorului.

Binecuvântarea arhierescă a P. S. Andrei, care a ușurat publicarea ei,

este o garanție în plus despre conținutul și în spiritul și dogma ortodoxă.

Ghedeon

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 2236/1947.

Circulară

Inserăm cu laudă strădania Of. Protopopești din Baia de Arieș și Zlatna, cu toată situația lor precară, că și-au satisfăcut la timp obligațiile față de Episcopie, pentru calendarele primite spre desfacere.

Cu acest prilej însă ținem să avertizăm Of. Protopopești din Eparhie și în special pe cele dela Bistrița, Cluj, Lăpuș, Huedin, Reghin și Unguraș, care nici până astăzi n'au făcut desocotirea, că dacă până la 15 Aprilie nu vor sosi la centru banii pentru Calendarele distribuite și stocul de Calendare rămase, conform comunicatelor noastre anterioare, vom lua măsuri.

Dacă în protopopiate mai sunt preoți care nu și-au făcut datoria față de Of. Protopopești, nu este motiv ca P. C. Protopopi să întârzie cu desocotirea Calendarelor. Cei neglijenți trebuiau raportați.

Cluj, la 2 Aprilie 1947.

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 3335/1947.

Ordin circular

către Prea Cucernici Părinți Protopopi și Cucernici Preoți

În viitor, toate concursurile pentru întregiri de parohii vacante se vor întocmi în conformitate cu prevederile art. 46 din regulamentul pentru întregirea parohiilor din Eparhia noastră.

Nerespectarea normelor din regulament va atrage după sine, în primul rând nepublicarea în organul oficial „Renașterea” a concursului greșit formulat, precum și restituirea lui, iar de întârzierea pricinuită cu privire la completarea parohiei va fi răspunzător cel ce nu s'a conformat dispozițiilor din acest ordin.

Termenul maxim pentru convocarea adunării parohiale electorale, este de 28 zile dela expirarea concursului, conform art. 48. Dosarul cu rezultatul alegerii va fi înaintat Consiliului Eparhial în termenul fixat de art. 50 din acelaș regulament, amânări peste termen nefiind admise, decât cu prealabila aprobare a Consiliului Eparhial, cerută telegrafic pe temeiul unor motive bine întemeiate.

Pentru mai bună orientare, atragem luarea aminte, că dispozițiile Regulamentului referitor la alegeri și numiri la parohiile vacante, s'au publicat în ordinul circular Nr. 2739 1940 din „Renașterea” Nr. 20 cu data de 19 Mai 1940.

Cluj, la 2 Aprilie 1947.

NICOLAE *Const. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 2258/1947.

Circulară

către toate oficiile parohiale

Comisia interministerială de comandament unic pentru ajutorarea regiunilor bătute de secetă solicită

concursul pentru ieșirea din impasul prin care trece în prezent Țara noastră, datorită războiului și celor doi ani de secetă, care au lovit $\frac{1}{3}$ din suprafața ei, cerând participarea slujitorilor bisericești la efortul comun.

Având în vedere că Biserica și Clerul au constituit în permanență unul din principalii factori de diriguire a poporului; având în vedere că preoțimea prin convețuirea cu populația satelor și prin pregătirea ei specială a fost și poate să fie un factor determinant în marile acțiuni naționale — dispunem ca toți preoții din cuprinsul Eparhiei noastre să dea concursul lor pentru ducerea la bun sfârșit a campaniei de însămânțare din primăvara anului curent, fie prin indemnul de pe amvon ce se va adresa plugărimii pentru mobilizarea ei la lucrul câmpului, fie prin măsurile ce se vor lua ca loturile și grădinile bisericești să fie cultivate la timp și în cele mai bune condițiuni, constituind astfel un imbold și un exemplu pentru locuitorii satelor noastre.

Cucernicii preoți vor da tot concursul organelor tehnice și administrative pentru organizarea sătenilor, în vederea îndeplinirii planului de lucru după normele ce se vor da la timp de conducerea Țării. La orașe se va da o deosebită importanță culturii zarzavaturilor.

Cluj, la 29 Martie 1947.

NICOLAE *Const. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 196/1947.

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din parohia Inuri, protopopiatul Alba-Iulia, se publică concurs cu termen de 15 zile dela întâia apariție în „Renașterea”, oficiul Eparhiei ort. rom. a Clujului.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii, în cazul că postul va fi bugetat.
2. Sesiune cantorală în extindere de 2 jug. arător.
3. Stola îndatinată, care e benevolă.

Ceice doresc să candideze la acest post își vor înainta cererea, însoțită de actele legale, oficiului nostru protopopesc în termenul deschis, și cu prealabila noastră încuviințare se vor prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Vor fi preferați candidații cari au absolvat și au diplomă dela Școala de cântăreți.

Oficiul Protopopesc în înțelegere cu Consiliul parohial din Inuri.

Alba-Iulia, la 18 Martie 1946.

Alexandru Baba, protopop.

Nr. 2118/1947. Aprobant.

Cluj, din ședința Consil. eparhial dela 26 Martie 1947.

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 49/1947.

Concurs

pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă Bucium-Izbita, protopopiatul Abrud, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Casă parohială foarte bună cu toate supraedificatele necesare.
3. Sesiune parohială 5 jug. 543 st. p.
4. Venite stolare obișnuite în parohie.

Candidații având prealabila învoire a P. S. S. Episcopului Nicolae, își vor înainta cererea cu actele convenite Ven. Consiliu Eparhial în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviințare, se vor putea prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Abrud, la 19 Martie 1947.

I. Trifon, protopop

Nr. 2197/1947. Aprobant.

Din ședința Consiliului eparhial dela 2 Aprilie 1947,

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 71/1947.

Concurs

Pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă Soharu, protopopiatul Abrud, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Casă parohială cu supraedificate necesare.
3. Sesiune parohială 5 jug. 616 st. p.
4. Venitele stolare obișnuite în parohie.

Candidații având prealabila învoire a P. S. Sale Episcopului Nicolae, își vor înainta cererea cu actele convenite oficiului nostru protopopesc în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie pentru cunoștință.

Abrud, la 20 Martie 1947.

I. Trifon, protopop.

Nr. 2132/1947. Aprobant.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 26 Martie 1947.

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop Secretar

Nr. 103/1947.

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia Negriștești de cl. II-a din protopopiatul Dejului, jud. Someș, devenită vacantă în urma morții C. Preot Nicolae Tăgean. Termenul de concurs este de 30 zile dela publicarea în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Locuință corespunzătoare în casele parohiale cu supraedif. econom.
3. 25 jug. sesiune, pământ arător,

fânaț și pășune și grădina dela biserică și casele parohiale, plantate cu pomi fructiferi.

4. Drepturi composesorale în pădurea urbanială.

5. Una zi de lucru dela fiecare familie.

6. Stolele obișnuite în parohie.

Cei ce doresc să ocupe acest post își vor înainta cererile însoțite de actele necesare la oficiul protopopesc ort. rom. din Dej, în termen, având prealabila aprobare de candidare dela P. S. Sa Episcopul.

Cu avizul nostru se poate prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii, a liturghisi, cânta și predica.

Dej, la 13 Februarie 1947.

Oficiul prot. ort. rom. al Dejului în înțelegere cu Consiliul parohial din Negriștești,

Z. Manu, protopop.

Nr. 1130/1947. Aprobant.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 26 Martie 1947.

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop secretar

Nr. 568/1947.

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh al parohiei de cl. II-a Văleni, protopopiatul Huedin, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Casă parohială corespunzătoare cu supraedificate.
3. Sesiune parohială 17 jug. arător și fânaț, 2 jug. 80 st. p. grădină plantată cu pomi și folosința cimitirului.
4. Una antică din pădurea composesoratului urbanial.
5. Una zi de lucru dela fiecare familie, din care $\frac{1}{3}$ este a cântărețului bis. și $\frac{1}{10}$ a crâșnicului.
6. Dela fiecare familie 15 litri grâu sau porumb boabe, cei fără semănături de toamnă, una vică ovăs sau cartofi.
7. Venitele uzitate în parohie și tract.

Parohia are 300 suflete, cu gară la 3 km. și fără nici un sector.

Cei ce doresc a candida la acest post, își vor înainta cererile în termen, însoțite cu actele prevăzute de Regulament, precum și încuviințarea de a candida dela Prea Sfinția Sa Episcopul nostru, oficiului protopopesc ort. rom. Huedin, str. Prot. Aurel Munteanu Nr. 11, cu învoirea căruia se vor prezenta în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Huedin, la 20 Martie 1947.

Consiliul parohial din Văleni în înțelegelegre cu oficiul nostru protopopesc.

Nr. 2176/1947. Aprobant.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 26 Martie 1947.

NICOLAE *C. Hașcău*
Episcop secretar eparhial

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj